

104 | BÜYÜLÜ FENER | ÇOCUK | 74
KAÇIRILAN ÇOCUK

tamadres.com

KAÇIRILAN ÇOCUK

© 2015, Büyüülü Fener Yayınları

KIDNAPPED

© 2006, Usborne Publishing Ltd.

Büyüülü Fener, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Jülide Kışlalı Raca

Çeviren Sibel Alaş

Editör Özgür Batur

Kapak Resmi Zafer Okur

Kapak Tasarımı Elif Çepikkurt

Sayfa Tasarımı Muzaffer Aysu

ISBN 978-975-252-202-2

1. Basım: Şubat 2017

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 34110 Çağaloğlu İstanbul

Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 10905

BÜYÜLÜ FENER ÇOCUK KLASİKLERİ

KAÇIRILAN ÇOCUK

Robert Louis Stevenson

Çeviren: Sibel Alaş

tamadres.com

İçindekiler

Kaçırılan Çocuk Hakkında	7
Miras Mektubu	11
Karanlık Kule	25
Kadırga Kölesi	46
Silah Başında	65
Torran Kayaları	80
Kazazede	86
Gümüş Düğmeli Çocuk	90
Kızıl Tilki'yle Tanışma	99
Aranıyor: Ölü ya da Diri	111
Bozkırda Takip	125
Flüt Müsabakası	132
Queensferry Kasabası	136
Dilenci Geri Dönüyor	145
Ayrılık Vakti	154
Robert Luis Stevenson Hakkında	157

tamadres.com

KAÇIRILAN ÇOCUK HAKKINDA

İlk kez 1886 yılında yayımlanan *Kaçırılan Çocuk*, günümüzde Robert Louis Stevenson'ın en büyük romanlarından biri olarak kabul edilir. Roman, on altı yaşındaki David Balfour'un şeytani amcası Ebenezer'le yaşadığı miras mücadelesini anlatır. (“Balfour” Stevenson'ın annesinin kızlık soyadıdır ve yazarın göbek isimlerinden biridir.) Stevenson her zaman, roman yazmanın asıl amacının “eğitmek değil eğlendirmek” olduğuna inanmıştır. Kitabının orijinal ithafında, tek gayesinin “genç bir delikanlının dikkatini okul kitaplarından çalmak” olduğunu mütevazı bir şekilde itiraf eder. Fakat *Kaçırılan Çocuk* heyecan verici bir macera hikâyesinden çok daha fazlasıdır. Okuyucuya, savaşla perişan olmuş 1751 İskoçya'sının bir resmini çizer ve Yüksek Topraklar kabilelerinin o zamanlarda nasıl yaşadığını tasvir eder.

Stevenson 1850 yılında Edinburgh'ta doğdu ve ülkesinin tarihine her zaman hayran oldu. İskoç

olmaktan gurur duyuyordu, fakat İskoçya'nın sert iklimine dayanamayacak kadar sağlıksızdı. Çocukluğunun büyük bir bölümünü hasta yatağında geçirdi. Genç bir üniversite öğrencisiyken, aşırı hassas göğsü yüzünden, ince bir ceket giymenin bile korkunç bir ıstıraba sebep olduğu günler yaşadı. Doktorlar, birkaç yıldan fazla yaşamak istiyorsa daha sıcak ve kuru bir iklime göç etmesi gerektiğini söylediler. Mecburi bir göç yaşayan yazar kendisini ülkesinden sürgün edilmiş gibi hissetti. *Kaçırılan Çocuk*'u İngiltere'nin güneyindeki küçük bir tatil kasabasında yazdı. *Dr. Jekyll ve Bay Hyde'in Tuhaf Hikâyesi* isimli romanını da aynı yıl vücuda getirdi. Bu romandaki hikâye Londra'da geçer, fakat karakterlerin isimleri İskoç'tur ve kentsel tasvirler Londra'dan çok Edinburgh'u anımsatır. Stevenson, *Kaçırılan Çocuk*'ta, tekrar gitmeyi çok arzuladığı İskoç kırsalları hakkında yazma isteğini saklamak zorunda kalmamıştır. Yazar, bütün eserlerine birçok İskoç kelimesi katmıştır ve bu kelimelerin bazıları günümüzde kullanılmamaktır. *Kaçırılan Çocuk*'un elinizdeki versiyonu modern İngilizceye göre güncellenmiştir.

Kaçırılan Çocuk, gerçek bir olay olan Colin Campbell suikastından –1752 yılında İngiliz kralı için çalışan bir ajan– ve suikastın faili olarak yargılanan James Stewart'ın duruşmalarından esinlenerek yazılmıştır. Stevenson, olayların cinayete ve duruşmaya yol açan arka plan gerilimini çok ilginç

bulmuş ve bazı bilinen gerçekleri kullanarak kendi hikâyesini yazmaya girişmiştir. Bu girişim, son derece tempolu ve sürükleyici bir roman olarak sonuçlanmıştır. Roman, Stevenson'ın yarattığı en büyük karakterlerden ikisini, yani David Balfour ve Alan Breck'i okurla tanıştırır.

Bu iki karakter, İskoçya'nın din yüzünden ikiye bölündüğü bir zamanda karşılaşır. O zamanlarda, İskoçya'nın Yüksek Topraklar olarak bilinen kuzey bölümünde yaşayan kabileler çoğunlukla Katolik'tir. Alçak Topraklar'daki insanlar ise Protestan'dır. Kabilelerin son büyük ayaklanması 1745 yılında gerçekleşir. Ayaklanma, 1746 yılında gerçekleşen Culloden Muharebesi'nde İngiliz güçleri tarafından bastırılır. *Kaçırılan Çocuk* bu olayları iskelet olarak kullanır. Bununla birlikte, Stevenson romanının atmosferini oluşturmak için tarihi inceler ve Katolik inancından çok daha önce Yüksek Topraklar'a yerleşmiş olan Keltlere döner.

David Balfour bir noktada, kendini İskoçya'nın batı kıyısında bir deniz kazazedesi olarak bulur. Fakat Stevenson, bu Alçak Topraklar kahramanının yabancı bir memleketeye sürgün edilmiş olduğu hissinin yaratır. David kendi memleketinde bir yabancı gibidir. Karşılaştığı insanlar onun anlamadığı bir lisan konuşmaktadır, gelenekleri tanıdık değildir ve toplumsal düzenleri David'in bildiğinden farklıdır. Yüksek Topraklar kabilelerinin bazı gelenekleri Keltlerden alınmıştır. Örneğin müzik, lisan ve gi-

yim tarzı. Stevenson, David'i, bir Yüksek Topraklar karakteri olan Alan Breck'le tanıştırır ve onu Kelt gelenekleriyle yüzleşmeye zorlar. Alan, David'i kana susamış bir gemi mürettebatının elinden kurtarır ve Yüksek Topraklar'ın vahşi ortamına götürür. Alan, geçmişten gelen bir savaşçı misali Galce konuşmakta ve kılıcıyla yaşamaktadır.

David ve Alan –farklı ülkelerde yaşıyormuş gibi görünen iki İskoç– arasındaki çekişme, *Kaçırılan Çocuk*'u büyük bir roman yapan öğelerden biridir. Stevenson sadece eğlendirmek için yazdığını iddia etmiş olsa bile, bütün hayatını, gittiği farklı ülkelerin geleneklerini ve inançlarını anlamaya çalışarak geçirmiştir (Kitabın sonundaki Robert Louis Stevenson Hakkında bölümüne bakınız). Alan Breck karakteri üstünden Yüksek Topraklar kabilelerinin “savaşçı geleneklerini” tarif eder. Bu gelenekler, David'in Alçak Topraklar'da öğrendiği değerlerle çarpışma halindedir. Fakat iki İskoç adam, bütün anlaşmazlıklarına rağmen, tehlikelere karşı birleşirler ve yakın arkadaş olurlar. Hikâye boyunca karşılaştıkları korsanlarla ve düzenbazlarla mücadele ederken, dürüstlük ve sadakat gibi inançları paylaşırlar. Bu inançlar onları öz kardeşlermiş gibi birbirlerine bağlar.

MİRAS MEKTUBU

Eğer biri size, hayatın sıkıcı ve tahmin edilebilir bir şey olduğunu söylerse ona benim hikâyemi anlatın. 1751 yılında ailemi ve evimi kaybettim. On altı yaşındaydım. Bütün varlığım, sırtımdaki kıyafetlerden ibaretti. Gidecek bir yerim ya da hayatımın değerli olduğunu düşünmek için bir sebebim yoktu. Fakat daha sonraki haftalarda birçok insanın bütün hayatı boyunca yaşayamadığı kadar macera yaşadım. Zenginliğin nasıl hissettirdiğini ve bir köle olmanın ne anlama geldiğini öğrendim. Kılıç dövüşleri ve gemi kazaları gördüm. Kendi memleketimde bir yabancıydım. Fakat en baştan başlayacağım, İskoçya'daki mahmur bir kasabadan...

Güzel bir yaz sabahı, babamın evinin kapısını son kez kilitledim. Kara tavuklar bahçe çiçeklerinin arasında şarkı söylüyordu. Sis kalkmaya başlamıştı. Kilisenin rahibi Bay Campbell beni bahçe kapısında bekliyordu.

“Kahvaltı ettin mi David?” diye sordu nazikçe.

Başımı evet anlamında salladım.

“Seni uğurlamak için ırmak geçidine kadar seninle geleceğim.”

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdükten sonra Bay Campbell bana döndü. “Essedean kasabasından ayrıldığın için üzgün müsün?” diye sordu.

“Evet efendim,” dedim. “Burada çok mutluydum. Fakat annemle babam öldüler. Artık onlara yakın olamayacağım. Ne Essedean’de, ne dünyanın öbür ucunda, ne de başka bir yerde. Burada güzel anılarım var, bazı kötü anılarım da. İş bulabileceğim ve kendime bir hayat kurabileceğim yerin neresi olduğunu bilseydim, oraya memnuniyetle giderdim.”

Rahip gülümsedi ve hafifçe omzuma vurdu. “Sana söylemem gereken bir şey var David,” dedi. “Hayatını sonsuza kadar değiştirecek bir şey.”

Oturacak bir yer bulmak için etrafa bakındı. Yolun kenarında üstü düz bir kaya gördü. Beni kayaya götürdü. Güneş yakıcıydı. Vadinin tepesindeki kırık alandan gelen yabancı çiçek kokularını alabiliyordum. Rahibin yanına oturdum.

Rahip elimi tuttu ve ciddi bir sesle konuşmaya başladı. “Biliyorsun, annen öldüğünde baban da ölmek üzereydi. Hasta yatağında bana bir mektup verdi. Mektubun senin mirasın olduğunu söyledi. ‘Ben öldüğümde ve ev boşaltıldığında bu mektubu oğluma ver ve onu Cramond bölgesindeki Shaw Malikânesi’ne gönder,’ dedi. ‘Ben oradan geldim. Oğ-

lumun oraya dönmesi yapılacak en uygun şey gibi görünüyor.' Babanın arzusu buydu Davie."

"Babanın soylu biri olduğundan her zaman şüphelenmiştim. Tavırları ve konuşmaları sıradan bir öğretmene ait değildi. Shaw; çok eski, dürüst ve saygı duyulan bir ailenin adıdır. Fakat malikâne epey yıpranmış durumda."

"Malikâne mi?" diye kekeledim heyecanla. Rahip elini mantosunun içine sokup bir zarf çıkardı. Zarfın üstünde şunlar yazıyordu:

*Oğlum David Balfour tarafından,
Shaw Ailesi'nden Ebenezer Balfour'a iletilmek üzere.*

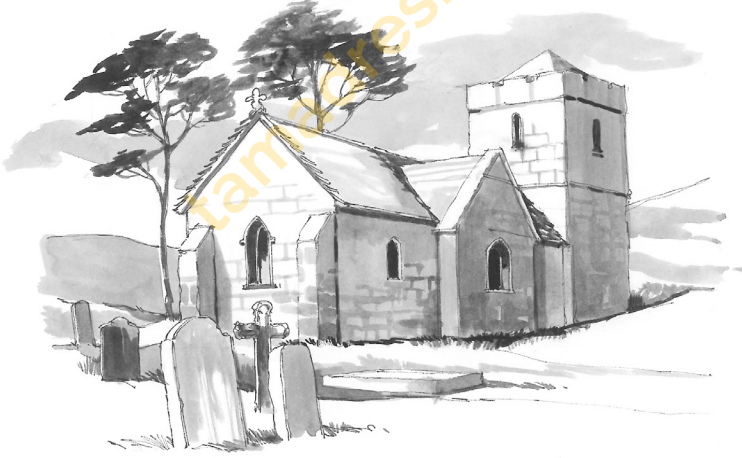
Rahip gülerek, "Tebrikler Davie," dedi. "İki gün içinde, Edinburgh yakınlarındaki Cramond'a varmış olursun. Eğer en kötüsü gerçekleşir de zengin akrabaların seni geri çevirirse, doğruca benim kapıma gel. Fakat akrabalarının seni bağrırlarına basacaklarından eminim. Baban da buna inanıyordu."

Sonra parmağını havaya kaldırdı ve sert bir ses kullanarak beni dünyadaki çeşitli kötülüklere karşı uyardı. Sonra yeni akrabalarımın yanında nasıl davranmam gerektiğini söyledi. "Sen kırsal bölgede büyüdün, bunu aklından çıkarma. 'Çiftlik çocuğu' davranışları sergileyip bizi utandırma. Hizmetkârlarla dolu o büyük malikânede aptalca sözler etme. Toprak sahibine gelince; malikânenin efendisinin o

olduğunu unutma. İyi bir efendiye itaat etmek her İskoç için zevktir.”

“Elimden geleni yapacağım efendim, söz veriyorum.”

Rahip bana sarıldı, sonra hüzünlü bir ifadeyle yüzümü inceledi, “Hoşça kal,” dedi ve koşarcasına kasabaya döndü. Rahibin kaçarak uzaklaşmasını izlemek tuhaftı, ama adamın gidişim yüzünden mutsuz olduğunu ve kendini iyice bırakmadan önce benden ayrılmak istediğini anlayabiliyordum.

Belki ben de üzgün olmalıydım, ama yeni ailemle tanışmak için yanıp tutuşuyordum. Kendimi bu nankör düşünceler için iyice azarladıktan sonra, ka-